

ป.อ. มาตรา 137

ป.วิ.อ. มาตรา 134

จำเลย แจ้งข้อความต่อพนักงานสอบสวนขณะปฏิบัติหน้าที่ร้อยเวรสอบสวน อันเป็นการปฏิบัติกรตามหน้าที่ว่า"ภายหลังเกิดเหตุรถชนกันแล้ว ผู้ขับขี่รถสามล้อเครื่องได้หลบหนีไป" ซึ่งเป็นความเท็จ ความจริงแล้วคนขับรถสามล้อเครื่องยังคงอยู่ในที่เกิดเหตุ การกระทำของจำเลย น่าจะทำให้พนักงานสอบสวน หรือประชาชนเสียหาย แม้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 134 ผู้ต้องหาจะให้การหรือไม่ให้การเลยก็ได้ เป็นสิทธิของผู้ต้องหาที่ตามแต่ได้ความจากคำร้องขอคัดฟ้องและฝากขังว่า พนักงานสอบสวนได้ยื่นคำร้องต่อศาลชั้นต้นขอคัดฟ้องและฝากขังจำเลยเมื่อวันที่ 16 กุมภาพันธ์ 2539 โดยระบุในคำร้องดังกล่าวว่าจำเลยถูกจับเมื่อวันที่ 14 กุมภาพันธ์ 2539 และถูกกล่าวหาว่าขับรถโดยประมาทเป็นเหตุให้เฉี่ยวชนทรัพย์สินผู้อื่นเสียหาย ไม่หยุดให้การช่วยเหลือ ไม่แสดงตนและแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ใกล้เคียง และแจ้งข้อความอันเป็นเท็จแก่เจ้าพนักงานซึ่งอาจทำให้ผู้อื่นเสียหาย อันเป็นความผิดตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 43(4), 78, 157, 160 วรรคหนึ่ง และประมวลกฎหมายอาญามาตรา 177 การที่จำเลยแจ้งข้อความอันเป็นเท็จดังกล่าวตามฟ้องแก่เจ้าพนักงานในวันที่ 7 กุมภาพันธ์ 2539 จึงเป็นการแจ้งข้อความอันเป็นเท็จเช่นนั้นแก่เจ้าพนักงานก่อนจำเลยถูกสอบสวน ว่าได้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัติจราจรทางบกพ.ศ. 2522 หรือไม่ มิใช่เป็นการให้การของจำเลยในฐานะผู้ต้องหาในความผิดดังกล่าวต่อพนักงานสอบสวนอันจะทำให้จำเลยไม่มีความผิดฐานแจ้งข้อความอันเป็นเท็จแก่เจ้าพนักงานแต่ อย่างไรก็ดี การกระทำของจำเลยจึงเป็นความผิดฐานแจ้งข้อความอันเป็นเท็จแก่เจ้าพนักงานตาม ประมวลกฎหมายอาญามาตรา

โจทก์ฟ้องว่า จำเลยกระทำความผิดหลายกรรมต่างกัน ขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวล
กฎหมายอาญา มาตรา 137, 91 พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 78, 160

จำเลยให้การรับสารภาพ

ศาล ชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522
มาตรา 78 วรรคแรก, 160 วรรคแรก และประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 137 ความผิดตาม
พระราชบัญญัติจราจรทางบก ลงโทษจำคุก 1 เดือน ความผิดฐานแจ้งความเท็จ จำคุก 1 เดือนรวม
จำคุก 2 เดือน จำเลยให้การรับสารภาพ มีเหตุบรรเทาโทษลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวล
กฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 1 เดือนให้เปลี่ยนโทษจำคุกเป็นกักขังแทน

จำเลยอุทธรณ์ขอให้ยกฟ้องความผิดฐานแจ้งความเท็จและรอกการลงโทษในความผิดตาม
พระราชบัญญัติจราจรทางบก

ศาล อุทธรณ์วินิจฉัยว่า การกระทำของจำเลยไม่เป็นความผิดฐานแจ้งความเท็จต่อเจ้า
พนักงาน พิจารณาแก้เป็นว่า ให้ลดโทษในความผิดตามพระราชบัญญัติจราจรทางบกแก่จำเลย
ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 กึ่งหนึ่ง คงจำคุก 15 วัน ให้ยกฟ้องความผิดฐานแจ้งความ
อันเป็นเท็จแก่เจ้าพนักงาน นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น

โจทก์ฎีกา

ศาล ฎีกาวินิจฉัยว่า คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์เพียงข้อเดียวว่า จำเลยมี
ความผิดฐานแจ้งความอันเป็นเท็จแก่เจ้าพนักงานหรือไม่ ในปัญหานี้เห็นว่าโจทก์ฟ้องขอให้
ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 137 ซึ่งกำหนดอัตราโทษไว้ให้จำคุกไม่เกิน 6
เดือน หรือปรับไม่เกิน 1,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ โดยบรรยายฟ้องว่าจำเลยกระทำความผิด
หลายกรรมต่างกันเมื่อ วันที่ 7 กุมภาพันธ์ 2539 เวลากลางคืนก่อนเที่ยงจำเลยขับรถยนต์เดี่ยวชน
รถยนต์สามล้อเครื่องของผู้เสียหาย ทำให้รถยนต์สามล้อเครื่องได้รับความเสียหาย แล้วจำเลย
ไม่ให้ความช่วยเหลือแก่ผู้เสียหายตามสมควรและไม่แจ้งเหตุต่อ พนักงานเจ้าหน้าที่ที่ใกล้เคียง

ทราบในทันที และภายหลังจากที่จำเลยได้กระทำความผิดดังกล่าวแล้ว จำเลยแจ้งข้อความต่อ ร้อยตำรวจเอกวินัย ชูประเทศ พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจนครบาลบุปผาราม ขณะปฏิบัติหน้าที่ร้อยเวรสอบสวน อันเป็นการปฏิบัติกรตามหน้าที่ว่า "ภายหลังเกิดเหตุรถชนกันแล้วผู้ขับขี่รถสามล้อเครื่องได้หลบหนีไป" ซึ่งเป็นความเท็จความจริงแล้วคนขับรถสามล้อเครื่องยังคงอยู่ในที่เกิดเหตุ การกระทำของจำเลยน่าจะทำให้ร้อยตำรวจเอกวินัยหรือประชาชนเสียหาย จำเลยให้การรับสารภาพตามฟ้อง และศาลชั้นต้นได้พิพากษาโดยเห็นสมควรว่าไม่ต้องสืบพยานหลักฐานต่อไป ข้อเท็จจริงจึงฟังได้ตามฟ้องว่าจำเลยได้แจ้งข้อความอันเป็นเท็จแก่พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจนครบาลบุปผารามซึ่งเป็นเจ้าพนักงานเมื่อวันที่ 7 กุมภาพันธ์ 2539 ที่ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยว่าจำเลยตกเป็นผู้ต้องหาฐานขับรถชนผู้เสียหายแล้วไม่ได้หยุดช่วยเหลือผู้เสียหายตาม สมควรและไม่แจ้งเหตุต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ที่ใกล้เคียงทราบในทันที อันเป็นความผิดตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 ซึ่งตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 134 ผู้ต้องหาจะให้การหรือไม่ให้การเลยก็ได้ เป็นสิทธิของผู้ต้องหา ดังนั้นที่จำเลยให้การต่อพนักงานสอบสวนตอบ สอบปากคำเบื้องต้น แม้จะไม่ใช่ความจริงก็ไม่ใช่ความผิดฐานแจ้งความเท็จต่อพนักงาน นั้นปรากฏว่าโจทก์ได้บรรยายฟ้องว่าต่อมาวันที่ 14 กุมภาพันธ์ 2539 เจ้าพนักงานจับจำเลยได้นำส่งพนักงานสอบสวนทำการสอบสวนแล้ว ชั้นแรกจำเลยให้การปฏิเสธพนักงานสอบสวนได้ขอคัดฟ้องจำเลยต่อศาลชั้นต้น ต่อมาจำเลยให้การรับสารภาพ และได้ความจากคำร้องขอคัดฟ้องและฝากขังครั้งที่ 1 ว่า พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจนครบาลบุปผาราม ได้ยื่นคำร้องต่อศาลชั้นต้นขอคัดฟ้อง และฝากขังจำเลยเมื่อวันที่ 16 กุมภาพันธ์ 2539 โดยระบุในคำร้องดังกล่าวว่าจำเลยถูกจับเมื่อวันที่ 14 กุมภาพันธ์ 2539 โดยถูกกล่าวหาว่าขับรถโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นทรัพย์สินเสียหายไม่หยุด ให้การช่วยเหลือ ไม่แสดงตนและแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ใกล้เคียงและแจ้งข้อความอันเป็นเท็จแก่ เจ้าพนักงานซึ่งอาจทำให้ผู้อื่นเสียหาย อันเป็นความผิดตามพระราชบัญญัติจราจรทางบกพ.ศ. 2522 มาตรา 43(4), 78, 157, 160 วรรคหนึ่ง และประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 137 การที่จำเลยแจ้งข้อความอันเป็นเท็จดังกล่าวตามฟ้องแก่เจ้าพนักงานในวันที่ 7 กุมภาพันธ์ 2539จึงเป็นการแจ้งข้อความอันเป็นเท็จเช่นนั้นแก่เจ้าพนักงานก่อนจำเลยถูก สอบสวนว่าได้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัติจราจรทางบกพ.ศ. 2522 หรือไม่ มิใช่เป็นการให้การของจำเลยในฐานะผู้ต้องหาในความผิดดังกล่าวต่อพนักงานสอบสวนอันจะทำให้จำเลยไม่มีความผิดฐานแจ้งข้อความอันเป็นเท็จแก่เจ้าพนักงานแต่ อย่างไรก็ดี การกระทำของจำเลย

จึงเป็นความผิดฐานแจ้งข้อความอันเป็นเท็จแก่เจ้าพนักงานตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 137

พิพากษา แก่เป็นว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 137 ปรับ 1,000 บาท จำเลยให้การรับสารภาพ มีเหตุบรรเทาโทษลดโทษกึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงปรับ 500 บาท นอกจากนี้แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาของศาลอุทธรณ์

(อัครวิทย์ สุมาวงศ์ - รัชชัย พิทักษ์พล - ไพฑูรย์ แสงจันทร์เทศ)